

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **J. A. Y.**, zast. Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2017, č. j. MV-62107-5/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 7. 2018, č. j. 30 A 131/2017 - 73,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 7. 2018, č. j. 30 A 131/2017 - 73, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 6. 2017, č. j. MV-62107-5/SO-2017, **se zrušuje** a **věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **17 650 Kč**, a to k rukám jeho zástupkyně Mgr. Nadi Smetanové, advokátky se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, a to **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

V. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1 000 Kč**, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Nadi Smetanové, advokátky se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla výrokem I. podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalované a výrokem II. bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Rozhodnutím žalované bylo zamítnuto odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 3. 2017, č. j. OAM-2026-19/TP-2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo zastaveno řízení o žádosti stěžovatele o povolení k trvalému pobytu, neboť k jejímu podání nebyl oprávněn, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Předmětem sporu je otázka, zda byl stěžovatel oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu.

[3] Rozhodnutím žalované ze dne 3. 7. 2013, č. j. MV-8526-5/SO-2011 (dále jen „rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu“), byl stěžovateli ukončen přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie a byla mu stanovena lhůta k vycestování do 60 dnů od dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí (rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 7. 2013). Žalobě proti tomuto rozhodnutí přiznal Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) usnesením ze dne 10. 9. 2013, č. j. 10 A 170/2013 - 25, odkladný účinek. Žalobu následně zamítl rozsudkem ze dne 18. 1. 2017, č. j. 10 A 170/2013 - 53, který nabyl právní moci dne 19. 1. 2017. Žádost o povolení k trvalému pobytu stěžovatel podal dne 8. 2. 2017.

[4] Rodinný příslušník občana Evropské unie, kterému byl ukončen přechodný pobyt, nebyl podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve znění účinném do 17. 12. 2015, oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu. K tomu je oprávněn až podle § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015, tj. po novele provedené zákonem č. 314/2015 Sb. Uvedené ustanovení však na posuzovaný případ nedopadá, neboť přechodný pobyt stěžovatele byl ukončen dne 16. 7. 2013 a podle přechodného ustanovení (čl. IV, bod 1) platí, že práva související s řízením podle zákona o pobytu cizinců, které bylo zahájeno před 18. 12. 2015, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Byť je nová právní úprava pro stěžovatele výhodnější, princip retroaktivity ve prospěch pachatele na posuzovaný případ vztáhnout nelze.

[5] Nad rámec rozhodnutí dodal, že i pokud by na posuzovaný případ dopadal § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015 do 14. 8. 2017, podal by stěžovatel žádost až po uplynutí zde stanovené lhůty. Ta by totiž uplynula 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu, tedy dne 16. 9. 2013 (14. 9. 2013 byla sobota), jelikož přiznání odkladného účinku žalobě proti tomuto rozhodnutí nemá na plynutí této lhůty vliv.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[6] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel v celém rozsahu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] Stěžovatel pobýval od počátku roku 2007 do poloviny roku 2008 s družkou A. K. (státní občankou České republiky) v Norském království na základě povolení k pobytu rodinného příslušníka občana EU/EHP podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“). Od léta 2008

pobýval na území České republiky, kde mu byl dne 10. 12. 2008 povolen přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU. Přechodný pobyt mu byl pravomocně ukončen dne 16. 7. 2013 na základě rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu. Jako rodinný příslušník občana EU však pobýval na území České republiky až do 18. 1. 2017, tedy do nabytí právní moci rozsudku městského soudu č. j. 10 A 170/2013 - 53, neboť jeho žalobě městský soud přiznal odkladný účinek. Následně na území České republiky pobýval na základě bezvízového styku a dne 8. 2. 2017 podal žádost o povolení k trvalému pobytu.

[8] Stěžovatel byl oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu, jelikož na území České republiky pobýval nepřetržitě a legálně více než 5 let. Nadto od roku 2007 pobýval jako rodinný příslušník občana EU/EHP v Norském království.

[9] Stěžovatel, jemuž byl ukončen přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU, avšak pobýval na území České republiky po dobu delší než 5 let, je oprávněn k podání žádosti o povolení trvalého pobytu bez ohledu na změnu zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 314/2015 Sb. Tomuto závěru svědčí rozsudky NSS ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 90/2017 - 37, a ze dne 21. 6. 2017, č. j. 4 Azs 103/2017 - 27, které se týkají nesprávné transpozice čl. 4 směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice č. 2003/109/ES“). Odkazuje na přímý účinek čl. 4 této směrnice. Podmínky práva trvalého pobytu musí být vykládány v souladu s čl.4 odst. 1 a odstavcem 2 větou první a čl. 3 odst. 2 písm. e) a f) směrnice č. 2003/109/ES. Smyslem, jenž plyne z preambule směrnice č. 2003/109/ES (body 4, 6 a 12) i směrnice č. 2004/38/ES (body 17 a 18), by měla být integrace cizinců v hostitelském státě.

[10] Přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu je pro posuzovaný případ významné. Směrnice č. 2003/109/ES ani směrnice č. 2004/38/ES nerozeznávají formální status oprávnění k pobytu, může jím tedy být i pobyt na základě rozhodnutí o přiznání odkladného účinku (ostatně v tomto období byl stěžovateli pobyt osvědčován). I tento pobyt je tak nutné pro účely trvalého pobytu cizince započíst. Cizinec tedy může žádat o povolení k trvalému pobytu (při splnění podmínky 5 let) v průběhu trvání odkladného účinku i bezprostředně po jeho skončení. Alternativně namítá, že byly do 18. 1. 2017 odloženy všechny účinky rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu, a to včetně (již nabytého) práva podat žádost o povolení k trvalému pobytu. Přiznáním odkladného účinku totiž (vedle jiného) zůstávají omezená oprávnění zachována; odkazuje na rozsudky NSS ze dne 8. 6. 2015, č. j. 4 Afs 36/2015 - 70, a ze dne 18. 9. 2015, č. j. 5 Afs 29/2015 - 68. Žádost tedy byla podána včas.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na důvody svého rozhodnutí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[13] V posuzované věci je nesporné, že stěžovateli byl dne 10. 12. 2008 povolen přechodný pobyt rodinného příslušníka EU. Tento pobytový status mu byl ukončen dne 3. 7. 2013 (rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 7. 2013). Proti rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu podal stěžovatel žalobu k městskému soudu, který jí dne 10. 9. 2013 přiznal odkladný účinek a dne 18. 1. 2017 ji zamítl (rozsudek nabyl právní moci dne 19. 1. 2017). Žádost o povolení k trvalému pobytu stěžovatel podal dne 8. 2. 2017.

[14] Zásadní nedostatek rozsudku krajského soudu stěžovatel shledává v závěru, že cizinec, který již nesplňuje podmínky rodinného příslušníka občana EU, není před novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 314/2015 Sb. oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu. Další nedostatek shledává v nepřiznání právní relevance přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu, a to ani z hlediska trvání doby oprávněného pobytu na území České republiky před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu, ani z hlediska odložení oprávnění podat žádost o povolení k trvalému pobytu.

[15] S prve uvedenou námitkou stěžovatele se Nejvyšší správní soud ztotožnil.

[16] Krajský soud vycházel z toho, že rodinný příslušník občana EU, kterému byl ukončen přechodný pobyt, je oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu až po novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 314/2015 Sb., tedy podle § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015. Podle dřívější právní úpravy, která podle krajského soudu na posuzovaný případ dopadá, k tomu oprávněn nebyl. Dospěl proto k závěru, že stěžovatel nebyl oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu. K obdobnému závěru dospěla též žalovaná. Jelikož v době ukončení přechodného pobytu stěžovatele v zákoně o pobytu cizinců neexistoval § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015, nebyl stěžovatel oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu. Žádost nemohl podat podle ustanovení, které na něj nemohlo doléhat.

[17] Uvedenému právnímu závěru krajského soudu a žalované nelze přisvědčit. Stěžovatel správně namítá, že podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015, tedy před novelou provedenou zákonem č. 314/2015 Sb., byl cizinec, který již nesplňoval zákonné podmínky rodinného příslušníka občana EU, oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu. Podle ustálené judikatury NSS (viz rozsudky č. j. 1 Azs 90/2017 - 37 a č. j. 4 Azs 103/2017 - 27) byl k podání této žádosti oprávněn, pokud bezprostředně před jejím podáním pobýval na území České republiky po dobu pěti let na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Tento závěr se opírá o přímý účinek čl. 4, ve spojení s čl. 3 odst. 2 písm. e) a f), směrnice č. 2003/109/ES.

[18] Směrnice č. 2003/109/ES představuje unijní rámec úpravy postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů. Jejím hlavním cílem je integrace státních příslušníků třetích zemí, kteří dlouhodobě pobývají ve členských státech (viz odstavce 4, 6 a 12 preambule). Zákon o pobytu cizinců stanovuje pro přiznání statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta podmínku získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky (§ 83 zákona o pobytu cizinců). Podmínky trvalého pobytu proto musí být vykládány v souladu s požadavky směrnice č. 2003/109/ES (viz rozsudek ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016 - 29).

[19] Přímý účinek směrnice nastupuje tehdy, pokud stát neprovedl transpozici směrnice vůbec nebo ji neprovedl řádně. Předpokladem uplatnění přímého účinku směrnice je, že povinnosti, jež ukládá, jsou v ní formulovány dostatečně určitě, přesně a bezpodmínečně, a že uplynula lhůta

pro její transpozici. Zároveň musí platit, že přímou aplikací směrnice nedojde k uložení povinnosti jednotlivci.

[20] Z podmínky oprávněného a nepřetržitého pobytu na území po dobu pěti let pro získání statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta směrnice č. 2003/109/ES nevylučuje pobyt na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Ten je nutné považovat za pobyt oprávněný. Směrnice neumožňuje členským státům upravit podmínky pro získání statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta přísněji, tedy z doby oprávněného a nepřetržitého pobytu na území po dobu pěti let vyloučit i jiné důvody pobytu, než jsou uvedeny v čl. 4 odst. 2 směrnice č. 2003/109/ES.

[21] Na tomto základě dospěla judikatura Nejvyššího správního soudu k závěru, že zákon o pobytu cizinců před novelou provedenou zákonem č. 314/2015 Sb. je v rozporu se směrnicí č. 2003/109/ES, neboť znemožňuje cizincům, nepřetržitě po dobu pěti let pobývajícím na území České republiky na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, požádat o povolení k trvalému pobytu, jež je předpokladem k získání statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta, a to za situace, kdy v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu by již cizinec nesplňoval podmínky pro to, aby mohl být označen za rodinného příslušníka občana EU (nebo v případě, kdy žádost sice podá v době, kdy rodinným příslušníkem občana EU je, ale v průběhu řízení o žádosti tento status pozbude a v době vydání rozhodnutí by tak podmínky pro získání trvalého pobytu nesplňoval).

[22] Zákon o pobytu cizinců před novelou provedenou zákonem č. 314/2015 Sb. umožňoval rodinnému příslušníkovi občana EU žádat o trvalý pobyt podle § 87h odst. 1 písm. a). Uvedené ustanovení se však nevztahovalo na cizince, kteří přestali splňovat podmínky rodinného příslušníka občana EU. V takovém případě cizinec nesplňoval ani podmínky stanovené v § 68 odst. 2, resp. v § 69 odst. 5, zákona o pobytu cizinců, a neměl tak možnost trvalý pobyt na území České republiky získat. Taková právní úprava byla v rozporu s unijní úpravou, neboť odporovala čl. 4 směrnice č. 2003/109/ES.

[23] Z uvedeného plyne, že před novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 314/2015 Sb. byl cizinec, který již nesplňoval zákonné podmínky rodinného příslušníka občana EU, oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců, pokud bezprostředně před podáním žádosti na území České republiky pobýval po dobu pěti let na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU.

[24] Pokud krajský soud postupoval toliko podle znění zákona o pobytu cizinců (a to konkrétně ve znění účinném do 17. 12. 2015, tedy před novelou provedenou zákonem č. 314/2015 Sb.), aniž by věc posoudil v souladu se shora uvedenou unijní úpravou a judikaturou Nejvyššího správního soudu, posoudil případ nesprávně. Nutně se tak nezabýval tím, zda jsou s ohledem na skutkové okolnosti posuzovaného případu, splněny shora uvedené podmínky, při jejichž splnění by stěžovatel byl osobou oprávněnou k podání žádosti o povolení k trvalému pobytu a jeho žádost by tudíž bylo nezbytné věcně posoudit. Totéž lze vytknout i rozhodnutí žalované.

[25] Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalované zrušil. V dalším řízení žalovaná v intencích výše uvedeného znovu posoudí, zda je stěžovatel osobou oprávněnou k podání žádosti o povolení k trvalému pobyt, a dospěje-li k závěru, že tomu tak je, žádost věcně projedná.

[26] V této souvislosti není bez relevance ani zákonná úprava po novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 314/2015 Sb., která opravňuje cizince podat žádost o povolení k trvalému pobytu během šedesátidenní lhůty k vycestování ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu, pokud cizinec na území pobývá nepřetržitě 5 let (§ 69 odst. 5 a 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015). Do doby 5 let nepřetržitého pobytu se v takovém případě započítává doba předchozího pobytu na základě povolení k přechodnému pobytu včetně doby, po kterou bylo vedeno řízení o žádosti, na základě které bylo povolení k přechodnému pobytu vydáno [§ 68 odst. 1 a odst. 2 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015]. Účelem těchto změn bylo zohlednit některé nejasnosti týkající se správné aplikace směrnice č. 2003/109/ES (viz zvláštní část důvodové zprávy, část druhá, body 45, 47 a 59). V dalším řízení proto žalovaná neopomene posoudit, zda i podle právní úpravy před uvedenou novelou zákona o pobytu cizinců, se do 5 let nepřetržitého pobytu na území započítává i doba, po kterou bylo vedeno řízení o žádosti, na základě které bylo povolení k přechodnému pobytu vydáno. Dospěje-li k závěru, že se tato doba započítává, bude povinna též zjistit, kdy bylo řízení stěžovatele o povolení přechodného pobytu zahájeno, neboť uvedené ze správního spisu nevyplývá.

[27] Nadto kasační soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou rozhodnutí, ke které je kasační soud povinen přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z něhož je zřejmé, proč bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí.

[28] Navzdory tomu, že se stěžovatel v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí dovolává aplikace § 69 odst. 5 a 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve znění po novele provedené zákonem č. 314/2015 Sb., žalovaná nijak neodůvodnila, z jakého znění zákona o pobytu cizinců při posouzení věci vycházela (zda ve znění před novelou provedenou zákonem č. 314/2015 Sb., nebo po ní). Z jejího právního hodnocení věci lze usuzovat, že ve svém důsledku postupovala podle zákona o pobytu cizinců ve znění před novelou provedenou zákonem č. 314/2015 Sb., přestože žádost o povolení k trvalému pobytu stěžovatel podal dne 8. 2. 2017 a tento den tedy bylo zahájeno řízení o vydání povolení k trvalému pobytu (srov. § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů). Jelikož krajský soud přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí žalované, zatížil stejnou vadou i své vlastní rozhodnutí.

[29] V dalším řízení tedy žalovaná posoudí, jaká právní úprava na posuzovaný případ dopadá, a svou úvahu v rozhodnutí odůvodní. Zákon o pobytu cizinců ve znění novely provedené zákonem č. 314/2015 Sb. upravuje podmínky pro podání žádosti o povolení k trvalému pobytu pro rodinného příslušníka občana EU, který svůj status před podáním této žádosti pozbyl, odlišně od předcházející právní úpravy (viz odstavce [17] až [23]).

[30] Pro úplnost kasační soud dodává, že pokud krajský soud dospěl k závěru, že na posuzovaný případ dopadá zákon o pobytu cizinců před novelou provedenou zákonem č. 314/2015 Sb. na základě přechodného ustanovení (čl. IV, bod 1) k zákonu č. 314/2015 Sb., které stanoví, že *řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*, není jeho

úvaha správná. Řízení o ukončení přechodného pobytu totiž bylo pravomocně skončeno dne 16. 7. 2013, tedy přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 314/2015 Sb., nejedná se proto o řízení, které by bylo ke dni účinnosti zákona č. 314/2015 Sb. neskončené. Přechodné ustanovení proto na posuzovaný případ nedopadá.

[31] Druhou námitkou spočívající v nepřiznání právní relevance přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu se kasační soud pro nadbytečnost nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 větou první před středníkem s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu. S ohledem na to, že v posuzovaném případě byly již v řízení před krajským soudem dány důvody pro to, aby bylo rozhodnutí žalované zrušeno, nevrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť by při respektování názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí nemohl učinit nic jiného, než rozhodnutí žalované zrušit a věc jí vrátit k dalšímu řízení.

[33] O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 věty první s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[34] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně zruší i rozhodnutí správního orgánu podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[35] Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci. Žalovaná ve věci úspěch neměla, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, neboť rozsudek krajského soudu i napadené rozhodnutí žalované byly zrušeny, a proto mu Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalované.

[36] Stěžovatel byl v řízení o žalobě před krajským soudem zastoupen, ze spisu krajského soudu však nevyplývá, že by jemu či jeho zástupkyni, která nebyla advokátkou, vznikly náklady řízení nad rámec zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 000 Kč (soudní poplatek za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě). V řízení před Nejvyšším správním soudem zaplatil stěžovatel soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Zástupkyně stěžovatele učinila celkem tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dvě písemná podání, tj. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a kasační stížnost [§ 11 odst. 2 písm. a), ve spojení s § 11 odst. 3, advokátního tarifu a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za dva úkony právní služby (převzetí a přípravu zastoupení a kasační stížnost) náleží zástupkyni stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5, advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Za každý z těchto úkonů právní služby

proto náleží 3 400 Kč. Za jeden úkon právní služby (návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti) náleží zástupkyni stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 1 550 Kč [jedná se o odměnu podle § 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5, advokátního tarifu ve výši jedné poloviny v souladu s návětím § 11 odst. 2 advokátního tarifu, jelikož návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou povahou a účelem nejbližší návrhu na předběžné opatření, k němuž došlo po zahájení řízení], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Za tento úkon právní služby proto náleží 1 850 Kč. Celkem tedy náklady právního zastoupení za 3 úkony právní služby činí 8 650 Kč. Zástupkyně stěžovatele uvedla, že není plátkyní daně z přidané hodnoty. Celková částka za řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem činí 17 650 Kč.

[37] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci samé bez zbytečného odkladu, nerozhodoval již samostatně o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Protože nebylo rozhodováno o návrhu na přiznání odkladného účinku, Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 10 odst. 1 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu